

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: piątek, 21, sierpień 2026 12:52

Mateusz Jabłoński

Odslony: 34

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 23 czerwca 2026 r. (sygn. akt II GSK 1141/23) uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 30 marca 2023 r. (sygn. akt I SA/Ke 23/23) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Orzeczenie dotyczy kwalifikacji naruszenia polegającego na niezalogowaniu karty kierowcy w tachografie cyfrowym.

W dniu 29 czerwca 2022 r. inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego skontrolowali autobus prowadzony przez dwóch kierowców. W toku kontroli ustalono, że w tachografie zalogowana była tylko karta jednego z nich, mimo że pojazd podjechał na miejsce kontroli w obsadzie dwóch kierowców. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5000 zł za naruszenie polegające na niewłaściwej obsłudze lub odłączeniu homologowanego i sprawnego technicznie tachografu, skutkujące nierejestrowaniem na wykresówce lub na karcie kierowcy aktywności kierowcy, prędkości pojazdu lub przebytej drogi. Główny Inspektor Transportu Drogowego utrzymał tę decyzję w mocy.

WSA w Kielcach uchylił obie decyzje. Sąd I instancji uznał, że niezalogowanie karty kierowcy nie stanowi wykonywania przewozu drogowego z ingerencją w działanie tachografu lub dane rejestrowane przez tachograf, lecz naruszenie zasad i warunków użytkowania tachografu. W ocenie Sądu zachowanie to należało kwalifikować jako „niepoprawne stosowanie wykresówek lub karty kierowcy”, co ma znaczenie chociażby w kontekście wysokości sankcji, ponieważ obniża potencjalną karę z 5000 zł do 2000 zł. WSA zwrócił nadto uwagę, że organy nie odniosły się w wystarczający sposób do stanowiska skarżącego zawartego w jednym z pism oraz nie zbadały, czy drugi kierowca w dniu kontroli mógł być uznany za „kierowcę w załodze kilkuosobowej” w rozumieniu art. 4 lit. c) i o) rozporządzenia nr 561/2006.

Skargę kasacyjną od rzeczonego rozstrzygnięcia wniósł GITD, zarzucając Sądowi błędną wykładnię art. 92a ust. 1, 3 i 7 ustawy o transporcie drogowym w związku z lp. 6.2.1. i lp. 6.3.19. załącznika nr 3.

NSA uznał skargę kasacyjną za zasadną. Sąd stwierdził, że pojęcie „niewłaściwej obsługi” tachografu nie może być rozumiane jako dotyczące wyłącznie aktywnej ingerencji w działanie urządzenia. Sąd podkreślił, iż z uwagi na fakt, że delikt stanowi czyn, a więc działanie lub zaniechanie, termin „ingerencja” obejmuje wszelkie zachowania - zarówno aktywne (działanie), jak i pasywne (zaniechania) — związane z funkcjonowaniem tachografu, których skutkiem jest nierejestrowanie wymaganych danych. Zaniechanie włożenia karty kierowcy do czytnika i niezalogowanie się na urządzeniu, mimo obowiązku rejestrowania aktywności, stanowi zatem przejaw biernego ingerencji w prawidłowe działanie tachografu i tym samym niewłaściwą obsługę tego urządzenia.

NSA wskazał również, że nie sposób twierdzić o „niepoprawnym stosowaniu karty kierowcy”, skoro karta nie została w ogóle użyta. Dla poparcia swojego stanowiska Sąd powołał argument systemowy wskazując, iż w grupie naruszeń z lp. 6.3. ustawodawca odróżnia działania od zaniechań, a kwalifikacja przyjęta przez WSA prowadziłaby do nieracjonalnego rezultatu, w którym całkowity brak podjęcia czynności rejestracyjnych (lp. 6.3.19. — 2000 zł) byłby sankcjonowany łagodniej niż niedopuszczalne wyjęcie karty kierowcy mające wpływ na rejestrację danych (lp. 6.3.5. — 3000 zł). Sąd odwołał się także do art. 32 ust. 1 rozporządzenia nr 165/2014, z którego wynika rozróżnienie poprawnego działania i właściwego użytkowania tachografów oraz kart kierowcy i wykresówek.

Ponownie rozpoznając sprawę, WSA w Kielcach uwzględni przedstawione oceny prawne. NSA sprostował ponadto z urzędu oczywistą omyłkę pisarską w komparycji wyroku Sądu I instancji dotyczącą

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: piątek, 21, sierpień 2026 12:52

Mateusz Jabłoński

Odsłony: 34

numeru zaskarżonej decyzji. Warto odnotować, że NSA podzielił pogląd wyrażony w wyroku z dnia 14 kwietnia 2026 r. (sygn. akt II GSK 436/23), dystansując się od stanowiska przeciwnego zajętego we wcześniejszych orzeczeniach (m.in. II GSK 1087/22, II GSK 38/23, II GSK 490/23). Kwestia ta pozostaje więc przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie.

Wyrok NSA z 23 czerwca 2026 r. (sygn. II GSK 1141/23)

Źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl